

Скривена историја четрдесетог стиха — број осамнаест

Друго тешко - Пети део

Jeff Pippenger

2026-07-15

„Кључ“ који представља битку код Ниниве у деветом поглављу Откривења испунио се кроз историју која је произвела прекретницу, што, наравно, и јесте оно што кључ чини. Моја тврдња је да битка код Ниниве није била само историјски кључ који означава успон ислама, него да је она и пророчки кључ. Пророчка динамика те битке доводи у усклађеност све линије царстава библијског пророштва, како су изложене у Данилу и Откривењу, са једанаестим поглављем Данила. Чинећи то, она омогућава да сва та царства посведоче о последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила, и што је још важније — да откључа спољашњу скривену историју четрдесетог стиха.

И даћу ти кључеве царства небескога; и шта год свежеш на земљи, биће свезано на небесима; и шта год разрешиш на земљи, биће разрешено на небесима. Матеј 16:19.

Ослобађање и успон Мухамедовог царства

Битка код Ниниве 627. године означила је почетак последњих десет година персијске силе, која је била поражена римским лукавством, праћеним маглом Божјег промисла. Она је означила прекретницу на којој Мухамедове исламске хорде почињу да се уздижу. Та битка је уклонила једну препреку која је постојала, препреку која би, у теорији, остала да су и Рим и Персија задржали своју снагу. Ни једни ни други то нису учинили.

Задржавање и ослобађање

У пророчком представљању ислама налазимо обуздавање и ослобађање ислама већ од самог првог увођења у Свето писмо, када је Сара уверила Аврама да обузда Агару и Исмаила.

И Сара рече Авраму: Нека неправда моја буде на теби; ја дадох слушкињу своју у наручје твоје, а кад виде да је зачала, постадох презрена у очима њеним; нека Господ суди између мене и тебе. А Аврам рече Сари: Ево, слушкиња твоја је у твојој руци; чини с њом како ти је по вољи. И кад Сара поступаше сурово с њом, она побеже од лица њезина. Постање 16:5, 6.

Чак и пре тог догађаја, разлог због којег је Агара уведена у пророчки наратив јесте то што је Господ „задржао“ Сару да не роди дете.

А Сараја, жена Аврамова, не роди му деце; а имала је робињу, Мисирку, којој беше име Агара. И рече Сараја Авраму: Ево, Господ ме је затворио да не рађам; молим те, уђи к мојој робињи; можда ћу преко ње добити деце. И Аврам послуша глас Сарајин. 1. Мојсијева 16:1, 2.

„кључ“ из Откривења девет, који је дат Мухамеду, а потом испуњен битком код Ниниве, представља уклањање „задржавања“ над исламом у било којој датој тачки пророчке историје.

„Анђели држе четири ветра, представљена као разјарен коњ који настоји да се отргне и јурне преко лица целе земље, носећи на свом путу разарање и смрт.“ Manuscript Releases, том 20, 217.

„Успон и пад“ Мухамедовог царства представљени су не толико као успон и пад, колико као „ослобађање“ и „обуздавање“. Када се ислам пророчки ослобађа, то ослобађање је приказано битком код Ниниве.

Само невоље

Од седам труба, једино трубе тешкоћа ислама простиру се кроз историју као доследна сила од тренутка када су први пут уведене у пророчку историју па све до завршетка времена милости. Прве четири трубе, које су донеле суд над западним Римом, представљале су Одоакра, Гензерика, Атилу Хуна и Алариха, те тако предсликавале четири промислитељске судске силе у последњим данима; али њихов савремени пандан није непосредни потомак те четири древне силе. Није тако са трубама тешкоћа. Када ислам једном уђе у историју, он наставља непрекинуту линију ослобађања и обуздавања све док не буде у потпуности ослобођен на завршетку времена милости. Код труба тешкоћа „кључ“ ‘ослобађања’ обележен је битком код Ниниве.

Никомидија и 27. јул 1299.

Pioniri su ispravno utvrdili 27. jul 1299. godine kao početak sto pedeset godina koje su se završile 27. jula 1449, što je zauzvrat označilo početak trista devedeset i jedne godine i petnaest dana, koji su se okončali 11. avgusta 1840. godine.

У претходном чланку смо идентификовали опсаду из 1333. до 1337. године, коју је над Никомидијом извео султан Орхан Гази (син Османа I, оснивача Османског бејлика), када је опсео важан византијски град Никомидију. Та опсада представља закључак ратовања против Никомидије које је започело са његовим оцем Османом. Сто педесет година из Откривења 9, стих 10, отпочело је 27. јула 1299. године, и као почетак једног пророчанства, треба запазити историју повезану с тим почетним датумом. Осман I (оснивач Османске династије) био је отац султана Орхана Газија, који је 27. јула 1299. године извојевао значајну рану победу против Византијског царства у бици код Бафеја, која се одиграла у области Никомидије, близу града Никомидије, веома важног престоног града у римској и раној византијској историји.

Отац и Син

27. јула 1299. Османове снаге поразиле су византијску војску којом је заповедао један месни управитељ. Та се битка сматра једним од првих великих самосталних војних успеха Османа након што је почео да учвршћује власт у Витинији (северозападна Анадолија). Она је

означила важан корак у преласку од малог турског беглука (племенске кнежевине) ка сили у успону која ће на крају изазвати и освојити византијске територије. Тај датум означава почетак раздобља раста ислама које је на крају довело до успостављања Османског царства падом Цариграда 1453. године. Осман је користио газијске ратнике (пограничне пљачкаше вођене исламском побудом), и ту је отпочело обликовање газијских пограничних ратника у устројенију војску која се постепено развијала од Османа, а потом и код његовог сина Орхана. Међу другим важним чиниоцима Османовог наслеђа јесте и то што је омогућило исламу да задржи поседе, насупрот ратовању газијских ратника, чије су неуређене тактике изненадних напада и брзог повлачења остављале за собом само плен њихових победа, али никада и било какву територију.

Дана 27. јула 1299. године, Осман је започео поход на подручје Никомидије, а тридесет и четири године касније његов син је започео четворогодишњу опсаду престоног града Никомидије. Отац на почетку, а син на свршетку. Рат почиње против области представљене као Никомидија и завршава се заузимањем Никомидије, престоног града те области, Никомидије. Од 1299. до 1337. протеже се раздобље од тридесет и осам година, а пророчки број „тридесет и осам“ симболизује подизање.

„Сада устаните“, рекох, „и пређите преко потока Зареда.“ И пређосмо преко потока Зареда. А време у коме смо ишли од Кадис-Варније, док не пређосмо преко потока Зареда, беше тридесет и осам година, док сав нараштај ратника не ишчезе између стана, као што им се Господ закле. 5. Мојсијева 2:13, 14.

Сто педесет година од 27. јула 1299. до 27. јула 1449. представља период који је довео до успостављања Отоманског царства друге невоље из девете главе Откривења. Тридесет и осам година постепеног освајања Никомидије започеле су с оцем (Османом), а завршиле се његовим сином (Орханом). Тај период приказује први корак постепеног уздицања једне племенске кнежевине у царство.

Сто педесет година, од 27. јула 1299. до 27. јула 1449, обухватају четворогодишњу опсаду која означава крај тридесет и осам година. Почетак освајања Никомидије отпочео је отац Осман, а крај је извршен четворогодишњом опсадом од 1333. до 1337. године; опсадом коју је спровео Османов син.

Када се сто педесет година навршило 27. јула 1449, византијски цар Константин Једанаести, односно последњи Константин источног Рима, затражио је дозволу од Турака да ступи на престо. Од тог датума до освајања Цариграда протекле су четири године. Те четири године окончале су се опсадом Цариграда, а Константин Последњи погинуо је у тој опсади. Успон ислама представљен је првих тридесет и осам година пророчанства о сто педесет година, које је достигло врхунац у четворогодишњој опсади. Када се сто педесет година навршило, ислам је узрастао до тачке у којој је источни Рим био понижен силом коју су Турци тада поседовали. Од понижења 27. јула 1449. четири године водиле су до пада источног Рима, пошто је Цариград био заузет опсадом. Крај првих тридесет и осам година обележен је опсадом, а успостављање Османског царства обележено је опсадом.

38 и 40

Број тридесет и осам као симбол, како га је изложио Мојсије у Поновљеном закону, представља последњих тридесет и осам година осуде током четрдесетогодишњег лутања по пустињи. Стога број тридесет и осам, као симбол, поседује повезаност са бројем четрдесет. Осман је заузео територију Никомедије 27. јула 1299. године, а тридесет и осам година касније његов син је заузео престони град те територије. И територија и престони град звани су се Никомедија. Историчари ову битку препознају као први од „два“ корака који означавају сам почетак успона Османског царства. Други корак који историја препознаје јесте битка код Никеје 1301. године. Ту је отац Осман заузео територију звану Никеја, а 1331. године, тридесет година касније, његов син је заузео престони град, назван Никеја, некадашњу римску престоницу.

У вези са 1299. годином и битком код Никомедије, као првим од два корака, други корак је уследио две године касније, 1301. године. 1299. је симбол тридесет осам, а две године касније (четрдесет), отац осваја област Никеје. Однос тридесет осам и четрдесет древног Израиља који устаје да заузме обећану земљу представљен је у 27. јулу 1299. и 1301. години. Та прва два корака успона ислама обележена су војним походима који започињу тиме што отац осваја област, а син на крају осваја престоницу те области. Када су две престонице пале, пале су под опсадом. Обе престонице су у једном периоду биле престонице источног Рима.

27. јул, 1299. и 1301. досежу свој завршетак 11. августа 1840, што представља историју 1838. године, када је Лич први пут објавио своје гледиште и предсказање о пророчанству од три стотине деведесет и једне године и петнаест дана, које ће се коначно испунити 11. августа 1840. Два корака у подизању Милерита биле су године 1838. и 1840.

„Године 1840. једно друго изузетно испуњење пророштва побудило је широко интересовање. Две године раније, Џозаја Лич, један од водећих проповедника који су проповедали Други Христов долазак, објавио је тумачење Откривења 9, предсказујући пад Отоманског царства. Према његовим прорачунима, ова сила је требало да буде оборена „1840. године по Хр., негде у месецу августу“; а само неколико дана пре његовог остварења написао је: „Ако се први период, 150 година, узме да је био тачно испуњен пре него што је Деакозес ступио на престо по допуштењу Турака, и да је 391 година и петнаест дана отпочело на крају првог периода, онда ће се завршити 11. августа 1840. године, када се може очекивати да отоманска власт у Цариграду буде сломљена. И верујем да ће се показати да је тако.“ — Џозаја Лич, у *Signs of the Times, and Expositor of Prophecy*, 1. август 1840.

„Управо у време које је било одређено, Турска је, посредством својих посланика, прихватила заштиту савезничких сила Европе и тиме се ставила под власт хришћанских народа. Тај догађај је тачно испунио пророштво. Када је то постало познато, мноштво људи се уверило у исправност начела пророчког тумачења које су усвојили Милер и његови сарадници, и адвентном покрету дат је чудесан подстицај. Људи од учености и угледа придружили су се Милеру, како у проповедању тако и у објављивању његових

гледисти, и од 1840. до 1844. дело се нагло ширило.” Велика борба, 334, 335.

Личево предсказање из ’38. и његово исправљено виђење из ’40. обухватају и његову завршну изјаву, коју је написао 1. августа, десет дана пре исправљеног предсказања. Управо је испуњење тог предсказања уверило свет у исправну методологију библијског пророштва. Тридесет осам година које су обележиле подизање старог Израиља обухватале су и две године од преласка Црвеног мора до прве побуне у Кадису.

Зато што сви они људи који су видели моју славу и моја чудеса, која учиних у Египту и у пустињи, и који су ме сада искушавали ових десет пута, и нису послушали мој глас, заиста неће видети земљу за коју се заклех оцима њиховим; нити ће је ико од оних који ме разгневише видети. Бројеви 14:22, 23.

Та побуна је препозната као последња од десет проба. Двогодишњи период кушања од десет проба, придодат тридесет и осам годинама у пустињи, представљао је праслику 1838. и 1840. године, а 1840. је садржала раздобље од десет дана.

И полазна тачка успона ислама са Османом 27. јула 1299. године започиње период од тридесет осам година који се окончава четворогодишњом опсадом 1337. године. Датум 27. јул 1299. био је први од два корака које историчари препознају као полазну тачку успона Османског царства, а други корак био је 1301. године. Та два корака, у биткама код Никомедије и Никеје 1299. и 1301. године, представљају типологију 1838. и 1840. године. Почетак пророчанства илуструје његов крај.

И Никомидија и Никеја су у својим историјским раздобљима привремено служиле као престонице источног Рима. Наравно, Константинопољ је коначно постао источна престоница 330. године и то остао до 1453. године. Никомидија и Никеја представљају праслику пада Константинопоља; све су пале под исламским опсадама које су означиле завршетак похода у којем је ислам најпре преузео власт над том територијом, а потом заузео и престони град.

Прва опсада, у трајању од четири године, од 1333. до 1337, представља четири године од 1449. до 1453. када се пророчанство окончало. Триста деведесет и једну годину и петнаест дана касније, ислам је обуздан док Милерити „устају“ под пророчком силом представљеном у одликама „тридесет осам и четрдесет“, као што је приказано у алфа-историји историје 27. јула 1299. и 27. јула 1449. Пораст ислама и уздизање Божјих весника последњих дана представљени су нумеричким симболом који је изграђен на бројчаном односу 38 и 40.

У Језекиљу тридесет седмој глави ислам је порука источнога ветра који се дахне на мртве суве кости да би стале на ноге као силна војска. Када стигне Језекиљева порука, започиње подизање, као што је било у милеритској историји 1838. и 1840. године. Та порука је стигла 11. септембра, а при скором доношењу недељног закона те кости стају на ноге као силна војска. Подизање Божје војске као победоносне цркве у последњим данима представљено је типом 1838. и 1840. године. Период од 11. септембра до недељног закона био је представљен типом од 1840. до 1844, али он такође представља и раздобље од 31. децембра

2023. до ватрених кугли Нешвила.

Источни Рим

Од поделе царства од стране Константина Првог (Великог) до последњег Константина протеже се пророчка историја источног Рима. Пророчки период је, дакле, обележен пророчким или симболичким оцем и сином, како је представљено њиховим именом, иако није постојало непосредно крвно порекло између Константина Великог и Константина Једанаестог. Први и последњи Константин такође су пророчки представљени као симболи алфе и омеге, а отац (алфа) је изабрао Константинопољ за престоницу, док је син (омега) погинуо у опсади када је Константинопољ престао да буде престоница. Пророчки период источног Рима обележен је првим и последњим Константином. Период од 150 година, који је започео 27. јула 1299, обухвата раздобље од 38 година и окончава се четворогодишњом опсадом. Та опсада представљала је тип за 1449. до 1453. Поход на Никомидију започео је освајањем једне територије, а окончао се освајањем престонице те територије. Као и са првим и последњим Константином, освајање Никомидије започело је оцем (првим), а завршило се сином (последњим).

Четири године

Четворогодишња опсада у почетном раздобљу од сто педесет година које је водило до четири године од понижења последњег Константина 1449. године па до 1453, када је Цариград био опседнут и пао. Временско пророштво другог тешког јада, које представља три стотине деведесет и једну годину и петнаест дана, отпочело је 27. јула 1449. и окончало се 11. августа 1840. Тај датум означава почетак четворогодишњег раздобља које је сестра Вајт назвала славним пројављивањем Божје силе.

„Анђео који се сједињује у објављивању поруке трећег анђела треба да обасја сву земљу својом славом. Овде је проречено дело светских размера и неуобичајене силе. Адвентни покрет од 1840—44. био је славно пројављивање Божје силе; порука првог анђела била је однета до сваке мисионарске станице у свету, а у неким земљама владало је највеће верско занимање какво је забележено у било којој земљи још од Реформације шеснаестог века; али све то треба да буде надмашено моћним покретом под последњом опоменом трећег анђела.“ Велика борба, 611.

Ислам је био зауздан 11. августа 1840. године, и постојао је четворогодишњи период који је у складу и са изливањем Светога Духа на Педесетницу, и са силаском моћног анђела из осамнаестог поглавља Откривења, када су „велике зграде“ Њујорка биле погођене исламом трећег тешкоћа 11. 9. 9/11 означава почетак времена запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Запечаћење је временски период, а завршетак периода запечаћења поседује карактеристике почетка тог периода. Када је Христос сишао 11. 9, Он је предочио Михаила који силази да васкрсне два сведока 31. децембра 2023. године, када је отпочео коначни период запечаћења.

Кључ који представља битку код Ниниве означава разна ослобађања ислама, која ће до 1453. оборити Источни Рим. Унутар сто педесет година „пет месеци“ из десетог стиха, и почетак и свршетак садрже четворогодишњи период. Та два четворогодишња периода повезују се са завршетком три стотине деведесет и једне године и петнаест дана, који су означили четворогодишњи период од 1840. до 1844, када ће Христос обасјати „сву земљу својом славом“. Године 1844. пророчко време престало је да се примењује, јер времена више неће бити.

И закле се Ониме који живи у векове векова, који створи небо и што је у њему, и земљу и што је на њој, и море и што је у њему, да времена више неће бити. Откривење 10:6.

1333 до 1337, 1449 до 1453, 1840 до 1844

Те три линије четворогодишњих периода усклађују се са временом запечаћења од 9/11 до недељног закона, а усклађују се и са фракталом од 9/11 до недељног закона, који је представљен од 31. децембра 2023. до тренутка када ће ислам поново бити пуштен да испоручи огњене кугле Нешвила.

Proročki fraktal od 31. decembra 2023. do vatrenih kugli nad Našvilom bio je tipološki prikazan kroz tri četvorogodišnja proročka razdoblja, koja su sva usklađena sa vremenom zapečaćenja od 11. septembra do nedeljnog zakona. Tako četiri svedoka označavaju istoriju od 31. decembra 2023. do napada na Našvil, a bitka za Ninivu bila je „ključ“ za svakog od tih svedoka. Godine 1333, 1449, 1840. i 11. septembar bile su sve prekretnice — „ključevi.“

„Из историје прошлости треба извући поуке; и пажња се на њих скреће, да би сви разумели да Бог и сада делује по истим начелима по којима је одувек деловао. Његова рука види се у Његовом делу и међу народима и сада, исто онако као што се видела од самог времена када је јеванђеље први пут било објављено Адаму у Едему.

„Постоје раздобља која представљају прекретнице у историји народа и цркве. У Божјем провиђењу, када наступе ове различите кризе, даје се светлост за то време. Ако се она прихвати, долази до духовног напретка; ако се одбаци, следе духовно опадање и бродолом. Господ је у Својој речи открио продорно дело јеванђеља, онако како се оно вршило у прошлости, и како ће се вршити у будућности, све до завршног сукоба, када ће сатанске силе извести свој последњи чудесни покрет.“ Bible Echo, 26. август 1895.

Никомидија

Након што је постао цар 284. године, Диоклецијан је 293. године изабрао Никомедију за источну престоницу Римског царства када је правно поделио царство на Исток и Запад, успоставивши систем тетрархије. Никомедија је неколико деценија служила као главна управна и војна престоница на Истоку. Константин Велики ју је користио као упориште пре него што је одлучио да изгради нову престоницу у оближњем Византиону (који је 330. године преименовао у Константинопољ). И након што је Константинопољ постао главна престоница, Никомедија је остала велико регионално средиште, стратешки смештено на источној обали Мраморног мора. Стога, иако није била трајна престоница попут Рима или

Константинопоља, Никомедија је званично била одређена као источна престоница током кључног прелазног раздобља у римској историји. На почетку сто педесет година бива освојена једна престоница источног Рима, а на крају бива освојена једна престоница источног Рима. Оба освајања укључивала су опсаду.

Диоклецијан

Цар Диоклецијан је званично учинио Никомедију источном престоницом Римског царства када је 293. године успоставио систем тетрархије. Систем тетрархије састојао се од западне и источне поделе царства; и Исток и Запад имали су по једног старијег цара (Augusti) и по једног млађег цара (Caesar), чинећи тако број четири који је означен речју „тетрархија“.

Алфа и Омега

Диоклецијан је омега-симбол цркве у Смирни, а Нерон је алфа-симбол. Константин Велики је алфа-симбол цркве у Пергаму, а Јустинијан је омега-симбол.

„Правна“ подела Рима на исток и запад (која није потрајала) извршена је под Диоклецијаном, а пророчка подела Рима на исток и запад извршена је под Константином. Током историје друге симболичке цркве прогона, представљене Смирном, Рим је правно био подељен на исток и запад, а у историји треће симболичке цркве компромиса, представљене Пергамом, Рим је пророчки био подељен на исток и запад. 293. година била је алфа, а 330. година била је омега, и 11. маја 330. године Константин Велики посветио је Константинопољ као престоницу Царства.

Правна подела коју је извршио Диоклецијан 293. године распала се услед грађанског рата који је потом уследио све до Миланског едикта 313. године, када су Константин са истока и Лициније са запада издали Милански едикт, озакоњивши хришћанство и тиме фактички окончавши Тетрархију — систем четворице усклађених владара који се урушио у борбу између две главне силе (Константин на Западу и Лициније на Истоку). Правна подела, која је увела слом, представља двадесетогодишње раздобље од поделе до поделе, а обе поделе убрзале су слом система.

Црква у Смирни започела је са Нероном 64. године, када је велики пожар у Риму Нерон употребио да прогони хришћане, које је Нерон оптужио да су изазвали пожар. Нерон означава почетак прогона и представља праслику коначног прогона последњих дана. Тај коначни прогон траје до завршетка времена милости, када папска власт долази своме крају, и нико јој неће помоћи. Тако је прво раздобље прогона започело паљењем Рима, и завршава се паљењем Рима.

И десет рогова које виде на звери, они ће омрзнути блудницу, и опустошиће је и оголити, и појешће њено месо, и сажећи ће је огњем. Откривење 17:16.

Црква Смирне отпочела је са Нероном 64. године, када је Нерон велики пожар у Риму искористио за прогон хришћана, које је оптужио да су изазвали пожар. Двеста педесет година касније окончала се 313. године Миланским едиктом. Тај „едикт“ представља

завршетак двадесетогодишњег раздобља које је започело Диоклецијановом законском поделом, а уједно је означио и крај двеста педесет година Смирне које су отпочеле са Нероном. Двеста педесет година прогона, представљених црквом Смирне и Нероном, обухватале су и десет година најтежег прогона који је проузроковао Диоклецијан. Тих десет година прогона чиниле су последњу половину двадесет година Диоклецијана, које су започеле његовом законском поделом царства 293. године. Од законске поделе на исток и запад, коју је извршио Диоклецијан 293. године, отпочело је двадесетогодишње раздобље састављено од два десетогодишња периода.

Диоклецијан је правно поделио царство на исток и запад, чиме је тако предобразио пророчку поделу коју је извршио Константин. Диоклецијанова подела била је на исток и запад, али се састојала од два владара на истоку и два владара на западу: једног главног и једног споредног владара за свако подручје. Двадесет трећег фебруара 303. године, Диоклецијан је издао први од неколико „едиката“ против хришћана, чиме је означен почетак Великог прогона (који се назива и Диоклецијанов прогон), најтежег и најраширенијег прогона хришћана у Римском царству.

И анђелу цркве у Смирни напиши: Ово говори Први и Последњи, који беше мртав, и ево је жив: Знам твоја дела, и невољу, и сиромаштво, (али си богат) и знам хулу оних који говоре да су Јудеји, а нису, него су сатанина синагога. Не бој се ничега што ћеш пострадали: ево, ђаво ће неке од вас бацити у тамницу, да будете кушани; и имаћете невољу десет дана: буди веран до смрти, и даћу ти венац живота. Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама; Који победи неће му наудити друга смрт. Откривење 2:8–10.

Велики прогон се наставио под Диоклецијановим наследницима (нарочито Галеријем) све до 313. године, када је окончан Миланским едиктом. Нерон је алфа-симбол прогона који је унапред изображавао Диоклецијана као омега-прогон пророчког периода представљеног црквом у Смирни. Прогон је окончан политичким браком и уговором између Константина са истока и Лицинија са запада. У фебруару 313. године, Константин и Лициније састали су се у Милану и издали Милански едикт, којим је хришћанима (и другима) широм царства дарована верска трпељивост. Да би учврстио свој политички савез, Лициније се оженио Констанцијом (Константиновом полусестром) током или око овог сусрета. Овај брак био је класичан римски политички савез — запечатио је споразум између двојице царева и привремено помогао да се царство стабилизује после година грађанског рата. Савез није дуго потрајао. Константин и Лициније су касније заратили један против другог, а Константин је 324. године победио Лицинија, поставши једини владар.

Од Нерона до Константина испунио се пророчки период Смирне од двеста педесет година, а 313. године започела је црква Пергама, црква компромиса, која се завршила са црквом Тијатире 538. године. Двеста педесет година Смирне представљало је раздобље прогона, а на завршетку тог свеукупног периода Диоклецијанов прогон испунио је „десет дана“ (десет година) из Откривења, при чему најтежи период прогона представља фрактал свеукупног периода. Тих десет година су фрактал двеста педесет година. Тих десет година представљају омегу Нероновог прогона, а на њиховом завршетку омега-поделу царства на исток и запад.

Брак и развод

Смирна је отпочела са спаљивањем Рима 64. године и окончала се двеста педесет година касније, 313. године, Миланским едиктом и политичким браком истока и запада. Десетогодишњи фрактал прогона отпочео је 303. године и окончао се 313. године Миланским едиктом и политичким браком истока и запада. Двadesет година које су отпочеле законском поделом истока и запада 293. године, коју је спровео Диоклецијан, окончале су се 313. године политичким браком истока и запада. Брачни уговор из 313. године између истока и запада окончан је разводом 324. године, када је Константин поразио Лицинија са запада и постао једини владар Рима. Пророчки развод из 324. године дошао је три године после првог закона о недељи 321. године.

Седамнаест година од 313. до 330. означава политички брак, и крај прогона представљеног Смирном и Нероном, као и почетак цркве компромиса представљене Пергамом. Почетак Пергама 313. године, при браку, био је праћен почетком прогона који је започео првим недељним законом 321. године. Након тога уследио је пророчки развод 324. године, који је исток и запад довео у једно царство под Константином. Шест година касније, 330. године, подела на исток и запад била је пророчки поновљена. Тих седамнаест година представљају алфа-период цркве Пергама, који ће се наставити све док црква Тијатире не дође у пророчној историји 538. године. Тај алфа-период представљао би омега-историју на крају раздобља од 330. до 538. године. Омега-историја Пергама представља раздобље 496, 508. и 533. године.

Седамнаест година

Птоломеј из битке код Рафије владао је „седамнаест година“, а између битке код Рафије и битке код Панија било је „седамнаест година“. Тих седамнаест година симболички се подудара са седамнаест година од 313. до 330. године. Неронових двеста педесет година Смирне довело је до првих седамнаест година цркве у Пергаму, и повезује се са двеста педесет година које су отпочеле при трећем указу 457. године пре Христа, полазној тачки 2300 година из Данила осам, четрнаести стих, и представља темељ и средишњи стуб адвентизма. Два сведока од двеста педесет година подударају се са двеста педесет година шестог царства библијског пророштва, које је започело 1776. године и завршава се ове године, 2026.

Пионири адвентизма нису видели нити разумели седамнаест година од 313. до 330, јер 1844. још увек нису разумели ни питање суботе седмога дана нити дана сунца. Ипак, препознали су сто педесет година из десетог стиха девете главе Откривења, и то је постало полазна тачка периода који је водио до триста деведесет и једне године и петнаест дана, завршених 11. августа 1840. То разумевање произвело је моћно „испољавање Божје силе.“

Pioniri nisu prepoznali drugo razdoblje od sto pedeset godina u devetom poglavlju Otkrivenja. Njihovo temeljno razumevanje predstavlja osnovu na kojoj je izgrađena „nova svetlost“ devetog poglavlja Otkrivenja. Ta svetlost se otvara „ključem“ bitke kod Ninive. Taj „ključ“ omogućava proučavaocu proročanstava da prepozna sva carstva biblijskog proroštva predstavljena u Danilu i

Otkrivenju. Vavilon, Medo-Persija, Grčka, seleukidsko i ptolemejsko carstvo, Muhamedovo carstvo, a što je još značajnije, on uvećava značaj rimskog carstva time što prepoznaje uspon i pad ne samo Rima, nego i carstava istočnog i zapadnog Rima, kao i Sjedinjenih Američkih Država (lažni prorok), papstva (zveri) i Ujedinjenih nacija (zmaј). Svi usponi i padovi ovih carstava svedoče o pokretima zmaја, zveri i lažnog proroka koji na kraju dovode svet u Armagedon. Taj pokret je predstavljen u poslednjih šest stihova jedanaestog poglavlja Danila, a početak tog pokreta predstavljen je u skrivenoj istoriji četrdesetog stiha.

Битка код Ниниве пружа пророчку референтну тачку за усклађивање сведочанстава о царству Рима, царствима источног и западног Рима и папском Риму у низу догађаја последњег времена. Стога је битка код Ниниве кључ који у потпуности осветљава различита пророчка сведочанства о Риму, а према четрнаестом стиху једанаесте главе Књиге пророка Данила, управо Рим утврђује виђење. Кључ који те линије доводи у јединство јесте битка код Ниниве.

У нашем следећем чланку почећемо да повезујемо претходних пет чланака који се баве тешкоћама из девете главе Откривења.